

Zvende Sange.

[Weyer, Niels] Den Første:

En smuk Kjæmpevise,

Om Kongebatteren,

Ragnhild den fagre;

som styrtes i Blommen af Kjæmpen Herr Rolf,
hvorover hendes Elsker Guttorm, som derved mister
sin Brud, græmmer sig tilbøde.

[Hanson, Hans] Den Anden:

Sveinung aa Astri.

(Mel. Bant er aa liva ti Heima saa længe.)

[Chra] u. a.

Tilfjeds hos F. Steens Enté.

V box 10: 291

En Konge hersted' i Osterdal,
Hans Navn var Hagen den skjætte,
Han Stridsmænd havde foruden Tal,
Hvis blotte Syn kunde strække;
Men derimod havde han allensind
En Datter, som nævntes i alles Mund
For Ragnhild den favre.

2. Skjon Ragnhild vandrer ved Glommens Bred,
Naar Maanen farver dens Volger;
For Kummer fri hun dog ofte græd,
Jeg saadant ikke fordølger.
Maastee hendes Hjerte den Varsel gav,
At lynsnare Flod skulde bli'e en Grav
For Ragnhild den favre.

3. Knap femten Somre forsvunden var'
I Ungdommens sorgløse Glæder,
Da Rygtet alt hendes Skjonhed bar
Til langt fraliggende Steder.
At see hende reiste hver Kongesøn;
Nu sloges og sukked' hver Helt i Lon
For Ragnhild den favre.

4. Blandt Andre fandtes i Hagens Gaard
En Svend, som Guttorm mon hede;
Mod Sværd han kunde sig gjøre haard,
Dg Pile paa ham ei bede,
Hvert Træk i hans Ansigt bod Nidding skjælv,
Dg Guttorm, ja Tapperhed sukked' selv
For Ragnhild den favre.

5. Han fatted' Affkye for Ledingsstog,
Selv Hagens Mjød ham ei smagte,
Naar Ragnhilds Haand ikke Bøgerets Raag
Dg Seierkrandsen ham rakte;
Hans Die blev mat og hans Kinder bleg;
Til Freya hans lønlige Suffe opsteg
For Ragnhild den favre.

6. O Guttorm! (sukker hans qualte Barm)
Du aldrig folte en Smerte,
Der ligned Kjærligheds bittere Harm,
Som nu fortærer dit Hjerte:
Er Elskov en Brøde, dens Straf er haard;
Dg hvo har ei sukket i Hagens Gaard
For Ragnhild den favre.

7. Det Glimt af Haab, som jeg engang saae,
Er længe siden forsvunden;
Mit Hjertes Varsler det Uheld spaae,
At Ragnhilds Haand bliver bunden
Til Helten, hvis Adfærd i Kamp er huld,
Hvis Hænder er Jld, men hvis Barm er kuld
For Ragnhild den favre.

8. Men jeg, som vilde med Glæde døe,
Naar en medlidende Taare
Paa Kinden randt af den bedste Møe,
Hvis Emil saa bitterlig saare;
Jeg klager forgjæves mit Hjertes Bee,
At aabne min Dval jeg ei vovede
For Ragnhild den favre.

9. Saaledes jevnlig hans Klager lod,
Dg Graaden ned af hans Kinder
Med Suffe blandet i Draaber flød;
Men Vandet ligt, som nedrinder
Fra mosgroede Klipper, var Guttorms Graad
Hans Hjerte var skjæft, skjont hans Kind var vaad
For Ragnhild den favre.

10. Saa gled en Sommer, saa glede tre,
Da Rolf, en drabelig Kjempe,
Fra Rusland kommer og truede
Kong Hagens Land med Ulempe,
Om strax han ei ham sin Datter gav;
Da ellers hver Stridsmand nu fandt sin Grav
For Ragnhild den favre.

11. Kong Hagen holder med sine Mænd
Et Raad, hvad nu var at gjøre.
Jeg har (saa taler han) mangan Svend
Der Sværd og Vaaben kan føre;
Af Kjekke jeg har vel en ti til tolv,
Men ingen, der kan bestaae mod Rolf
For Ragnhild den favre.

12. Da reiste Guttorm sig med en Hast
Fra Bordets hyndede Bænke,
Dg sagde: Konge! dit Ord staae fast!
Vil du din Datter vel skjænke
Til den, som at brydes med Rolf formaaer?
Dg strax i Kamp da en Guttorm gaaer
For Ragnhild den favre.

13. Hør unge Mand (var Kong Hagens Svar),
Dit tapre Ord jeg beundred';
Men ikke Kræfter mod Rolf du har
Thi Jorden rysted' og dundred'
Naar Pile han ud fra sin Bue skjed;
D Guttorm du finder din visse Død
For Ragnhild den favre.

14. Da bliver Døden mig dobbelt Fryd
(Saa Guttorms Svar monne falde),
Naar Ragnhild stulde med Klagelyd
Sin dræbte Guttorm mig kalde;
Ei Døden kan strække mit stolte Bryst,
Jeg segner med Glæde, jeg døer med Lyst
For Ragnhild den favre.

15. Nu ganger Hagen til Rolf da hen,
Dg tager saadan til Orde:
Jeg haver lovet mit Riges Mand,
At Ragnhild Dens maatte vorde,
Der tapperlig sig i en Tvekamp staaer,
Dg Guttorm er den som i Kampen gaaer
For Ragnhild den favre.

16. Knapt letted Solen sit Hoved op
Fra Ostens natlige Hvile,
For begge Helte i fuld Gallop
Til Kampepladsen mon ile.
Hvor Folk var forsamlet i Hobetal,
Som forud alt ynked' Her Guttorms Fald
For Ragnhild den favre.

17. Nu lynsnar blinked det tunge Sværd,
Hvert Hug med Færdighed lodtes,
Dg aldrig saaes en Ledingsfærd,
Hvor saadan Tapperhed mødtes;
De sloges en Time, de sloges i fem,
Dg Kjarlighed vorte i hver af dem
For Ragnhild den favre.

18. Omfider bræktes Her Guttorms Skjold,
Dg han til Rolf monne raabe:
En Ridder er du saa gjæv og bold
Jeg uden Hinder vil haabe,
Du kaste dit Skjold til en Side hen,
Dg Kampen begynder paa ny igjen
For Ragnhild den favre.

19. Jeg er en Riddersmand gjæv og bold
(Forbittret Rolf han nu svarer);
Men aldrig bræktes mit eget Skjold,
Dg Ridning aldrig jeg sparer,
Naar Vaaben af Rust monne gaae itu;
For mere end for Ure jeg fægter nu,
For Ragnhild den favre.

20. Saa styrt da Nidding, (var Guttorms Svar)
Dg med fordoblede Kræfter
Han rasend' ind paa Herr Rolf nu fa'r,
Der ei blev munter derefter;
Thi Hjelmen blev knuset, Stiboilen gled,
Dg Rolf blev slaact af Hesten ned
For Ragnhild den favre.

21. Jeg Livet skjenker dig (Saa oplod)
J Hast Herr Guttorm sin Stemme)
Jeg aldrig gyder en Faldens Blod,
Dg vil dig lade fornemme:
At Guttorm er ædel; og overalt
Han vil ikke dræbe den Mand som faldt
For Ragnhild den favre.

22. Nu flyver Guttorm til Ragnhild hen.
Dg synker i hendes Arme;
Hans matte Dine faae Glands igjen,
Hans Kind nu blusker af Varme;
Dg ventlig han favner den bedste Moe,
Han ønsker at leve, som vilde doe
For Ragnhild den favre.

23. Den blege Maane, Forelskedes Ven,
Beskinner speillare Bølge,
Dg Ragnhild vandrer til Glommen hen,
Hvor ingen hende monn' følge.
De Bølger i Floden løb mindre snar,
Dg Maanen ei glindsed' tilforn saa klar
For Ragnhild den favre.

24. Herr Rolf mismodig nu vandrer om,
At dræbe mangeslags Tanker,
Til Glommens Bredde han ogsaa kom,
Dg der heel sorigfuld vanter,
Nu møder han Ragnhild, og finder glad
Sin Elskov forvandlet til bittert Had
For Ragnhild den favre.

25. Du aldrig blive en Guttorms Brud!
(Var alt den Nedrige talte):
Han Ragnhild greb, og styrtet sig ud,
Hvor Strømmen Hvirvler malte.
Den graadige Bølge sit Skjed oplod
Dg sørgende Maanen bag Skyer flod
For Ragnhild den favre.

26. Da fandt en Fisser skjon Ragnhilds Lig,
Dg Hagen jorded' sin Datter;
Tilbøde Guttorm nu græmmed' sig;
Al Dagens Spøg og Vatter
Blev standset ved en saa bedrøvet Sag,
Dg Glommen hylar den Dag i Dag
For Ragnhild den favre.

Sveinung aa Astri.

(Mel. Vant er aa liva ti Heima saa længe.)

Sveinung.

Denti Du, Astri, saa mykje hølt ta mæg,
Da Du saa blilig ti Fangje mit laag;
Denti Du græt, qvergang æg giif ifraa Dæg,
Da Du saa gla mæg qver Lurdagsqvel saag:
Da var æg Bygdis den selaste Guut,
Ingkje æg bytta mæ Præst eller Tuut.

Astri.

Denti Du hølt uta Astri aleine,
Dentkje Swanoug var venra for Dæg;
Denti Du var naa saa snæge paa Beine,
Naar Du qver Lurdagsqvel ela tæ mæg:
Jnkje mæ Skrivarens Dotter ha æg
Dengangen bytta, fsu æg mista Dæg.

Sveinung.

Heretter bare te Svanoug æg belar
 Ho, som er stændigt saa gosli aa bli,
 Ho, som saa jillsli paa Langeleken spelar;
 Svanoug den vene ska naa vera mi.
 Jenne saa ville æg tvo Gange doi,
 Naar æg kunn' glæe mi venogde Moi.

Astri.

Naa hæl æg bara ta Torgrim den flinke,
 Eismal æg væhl' en ta Belarer fleir;
 Sveinung, jo Sveinung! Du tar naa slet inkje
 Tænkje, at æg ska faa Huug te Dæg meir.
 Tri Ganger maatte Du slaa mæg ihjel,
 Naar bar' æg viste, at Torgrim var sæl.

Sveinung.

Men om æg skulle Svanoug forlate
 Om æg naa kom ho 'kje meire ihuug:
 Om æg te Dæg skulle naa komme atte,
 Og æg te Astri igjen sku faa Huug;
 Om æg naa banna, at æg blei Dæg tru:
 Astri, mi Astri! haat svara da Du?

Astri.

Denre hel Soli, som klar bakom Fjelle,
 De er en Torgrim, de seier æg Dæg;
 Na Du er argar hel villaste Trolle,
 Falskar hel Stomme paa Vatne mot mæg:
 Men æg er litvæl' di trugnaste Moi,
 Bara mæ Dæg vi æg liva aa doi.

